

Морето в мен

(есе)

Любовта ми към родната природа е толкова голяма. Обичам дългите разходки в планината, чистия въздух и звука на минаващата река. Но нищо от това не може да заличи най-красивия спомен за морето с изгрева на слънцето, което се отразява в необятната морска шир. Любимият ми сезон е лятото, но не защото е топло и съм във ваканция, а защото всеки ден имам възможността да се докосна до моето море. Да усещам мириxa му, допира му и ласката на вятъра в косите си. Седя на брега на морето и гледам тънката линия, разделяща водата и небето. Тъкмо тази граница ме съпътства и в реалния живот – границата, която ме кара да бъда разумна и уравновесена. Същата тази граница обаче искам да премахна и поне за малко да бъда свободна от ежедневието – да се гмурна в облаците, да поиграя със звездите, да заблестя със слънцето.

То се отразява във вълните, които нежно гаят пясъка. Там всяка стъпка, всеки белег, оставен на брега, се заличава. От него не остава и следа, докато всичко стане едно. Вземам в шепата си пясък – част от онази граница – миг от единство.

Леко, песъчинка по песъчинка изчезва между пръстите ми. Смесва се с останалите и се слива в безбрежност. Там всяка пращинка е като другите, но ако се вгледаш внимателно, не е!

Тогава ми се иска да съм птица – да полетя над морето и да усетя соления му мирис. След като се насладя на тези чувства, ще се насоча към повърхността и ще се преобразя в риба. Ще плувам в най-прекрасните кътчета на морските дълбини, за да изуча всяка пукнатина, всяка мида, корал и скала. Щом изляза от водата, аз пак ще съм си същата – човек като всички останали. Ще седна на пясъка и ще съзерцавам морето, създадо такива вълнения у мен.

Вече получила удоволствието в душата си, ставам и се отдалечавам, но в мислите ми още плува образът на водата.

И истината е, че животът е като море – на приливи и отливи, ту спокойно, ту бурно. Връщайки се към обществото, аз ще стана една от всички.

Една малка капка от безкрайното море на живота.